

sure waloga keigest kāewarrest läbbi. Igga tses temma sepārast wāgga omma wannema tútri koio, fest et noremast, kes alles nōdroke, ei woinud suurt abbi sada. Olli sūggisene aeg, ja ühhel pával naabred jooksid rōomjaste kokko, ja hūudsid: Kunningas tulleb! Kunningas soidab mōda! Māe Mihkli lese An panni jonega teast wólja ja pidbi jo pólweli mahhalastma; agga se ep olnud mitte kunningas, waid üks suur kindral, se kēlis tedda ja útles: Kui sul on middage pallumist, ota agga siin, Kunningas tulleb tunni párrast siit läbbi. Sai An weel aega ennast nattukest kohhendada, ja jubba kunninga selts euli. Kunningas armsaste kāskis kohhe naest üllestousta ja jái temma pallumist kuuilma. Pallus siis lese, et kunningas armo polest tútrele lubba annaks, kois tulla emmale abbiks. Kui sai weel monne famata kāest kulanud, útles kunningas miñnes: Kennata weel, emmale, náddala aeges tahhan sulle otsust saata. — Kunninga proual olli wiikse, aeg aegult oma-

mab armokolad läbbikáia, ni hästi waeste laste kāgwatamisse koiad cui ka need, kus rahvale tööd ja ellamist lätte mueretseti. Tulemissee ford olli jálle kāes. Et kunninga proua wāgga helde melega innimenne, siis läbbikáies mitmele armsad fannad rákis ja kītis neid, kelle tēteggemissest ja kõnbedest head olli kuusda sanud. Sel kõrval kunninga proua läks ka monnest kambrist läbbi, mis üksikutte holets antud, nenda Lisoje kambrist. Kunninga proua útles, termmale: „Minna ollen sinnoga wāgga rahkul olnud, ni hästi tō polest cui sinno tōsise mele ja laitmatta ello polest, onš sul middage armo minno kāest palluba, siis nimmeta sedda.“ Liso tānnas allandlikult, ei öölnud ommale middage ollewad palluba, agga et wanna emma hakkand pöddema, ning abbi ommale tarvitab, pallus sedda lubba, emma jure jálle sada ning tedda aidata. Kunninga proua wästas: „Hea tútri armsa meest ei tohhi selata, minne siis Jummala nimmel, ja olle em-